

Ministeriets Stilling skal man bemærke følgende:

Som oven anført have Andragerne henhædet Opmærksomheden paa følgende Forhold:

1. Ophævelse af den ved Resc. 13de Marts 1750 og Res. 6te Januar 1764 hjemlede Regel, hvorefter de ved den langeltige Fødselsstiftelse i Kjøbenhavn ansatte Bestjente, Embedsmænd og Jordemødre ikke maa aflægge Vidnesbyrd om de Fruentimmers Svangerskab og Fødsel som der søge at skjule deres Tilstand.

2. Indførelse af en Regel, hvorved der sættes Straf for urigtig Angivelse af Barnemoder eller af dennes Navn, i Vighed med Reglen i Straffelovens § 179.

3. Indførelse af en Forpligtelse for Barnemoderen til at opgive Faderens Navn. Med Hensyn til det første Punkt har man gjennem Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet modtaget en Skrivelse fra Direktøren for Stiftelsen, som vil findes vedhæftet som Bilag til Lovforslaget. Det vil af denne ses, at det omhandlede Privilegium kun finder en meget begrænset Anvendelse, idet der i de sidste 5 Aar kun har været 202 hemmeligt fødende mod 6,482, hvis Navne optegnes i den ene af Stiftelsens Ministerialbøger. Af de førstnævnte er det dernæst kun de under II. 1. anførte, som i Virkeligheden maa antages at blive ubekjendte for deres Børn. I Skrivelsen findes dernæst anført de Grunde, hvorfor Direktionen ikke kan anse det for ønskeligt, at der med Hensyn til disse Kvinder foregaar nogen Forandring i den bestaaende Retstilstand. Som det vil ses, lægges der ikke saa meget Vægt paa det Moment, som oprindelig har motiveret Bestemmelsen om Hemmeligholdelsen af de fødende Mødres Navne, nemlig Hensynet til at forebygge Barnemord, som derpaa, at det i Virkeligheden ikke vilde blive til Barnets Gavn, men som oftest meget ødelæggende for Mødrens Stilling, om hendes Navn i disse Tilfælde skulde kunne meddeles Barnet.

Ligesom derfor Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet har tiltraadt Direktørens Udtalelse, maa ogsaa Justitsministeren formene, at en Gjennemførelse af Barnets i og for sig berettigede Krav paa at erholde Kundskab om, hvem dets Moder er, paa dette Punkt kun vilde være til liden Gavn for Barnet selv.

Maa det saaledes erkjendes, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at foretage nogen Forandring med Hensyn til Mødrenes Afgang til at føde hemmeligt paa Fødselsstiftelsen, er der formentlig heller ingen Grund til at foretage nogen Udbielse af Reglen i Straffelovens § 179. Thi naar det staar

enhver Kvinde, der vil holde sit Navn skjult, frit for at lægge sig ind paa Fødselsstiftelsen, vil det ikke have stor Betydning at sætte Straf for den, der søger at opnaa det samme ved en urigtig Opgivelse af Barnemoder eller af dennes Navn. Saameget mindre har Ministeriet troet at burde fremsætte Forslag i denne Henseende, som denne Jordfølgelse vistnok ikke er meget hyppig, og det derhos ikke er afgjort, om ikke Domstolene vilde finde Sjæmmel i Analogien af bemeldte § 179 til at straffe dette Forhold (jfr. U. f. R. 1885 p. 1061).

Hvad endelig angaar det 3die af de ovenfor opstillede Punkter, nemlig Indførelse af en Forpligtelse for Barnemoderen til at opgive Faderens Navn, har Ministeriet heller ikke kunnet anse Indførelsen af en saadan Regel for tiltraadelig, hvilket ogsaa Flertallet af Andragerne har haft nogen Tvivl om. For Barnet selv vil en saadan Forpligtelse ikke have nogen retlig Interesse; hvad Moderen angaar, da kan man, for saa vidt hun selv kan sørge for Barnet, heller ikke nægte hende Ret til at afgjøre, hvorvidt hun vil gjøre noget Krav gjældende mod Faderen ad Retens Vej, eller foretrække ved at fortie hans Navn at renoncere herpaa. Anderledes stiller det sig vel, naar Fattigvæsenet maa forsørge Barnet og det Offentlige altsaa har en betydelig Interesse i at kende Faderen. Smudlertid vil det ofte fremtræde som en stor Haardhed mod Moderen at tvinge hende til mod sin Villie at opgive Faderens Navn, en Fremferd, som hun vilde staa i liden Samklang med nærværende Lovforslags hele Diemed at forbedre de vægte Børns og deres Mødres Retstilstand. Dertil kommer, at det vil være vanskeligt at finde passende Midler til at fremtvinge en saadan Pligt. Fremtvingelsen maatte ske ved Dagsbøder, som altsaa vilde være at affone; men det er klart, at det kun vilde være lidet heldigt at sætte Moder og Barn, som paa dette Tidspunkt oftest ikke ville kunne skilles, i Fængsel, hvorved man tillige vilde berøve Moderen al Udset til selv at fortjene sit Brød. Hertil kommer endnu, — bortset fra det forargelige i, at man muligt under Tvang nødte Moderen til at opgive flere Barnefædre — at man i Virkeligheden jo dog ikke kan komme nærmere end til at erholde Moderens Angivelse af, hvem hun anser for Barnets Fader, og at en Barnefader dog ikke opnaas, naar den af Moderen udsagte under Ed fralægger sig denne Paternitet, uden at der er Grund til at antage, at Moderen urigtigt har opgivet Barnefaderens Navn.

Med Hensyn til det ovenfor (Pag. 4—5) nævnte Forslag om Barnets Ret til at bære